

Siperia

Kymmenientuhansien kilometrien päässä kaikkialta, missä laakea - kesäl-
lä auringon kärventämä, talvella pakkasen pieksemä- tasanko ulottuu ho-
risontin taa, maisemaa halkoo vain ruosteinen kiskopari. Hidas vanha pai-
kallisjuna , jossa on vain yksi vaunu kulkee radalla kerran viikossa
Sverdlovskista Irkutskiin. Radan varrella täsmälleen puolimatassa on
siperian viimeinen nakkikoju. Kojun kohdalla eri suunnista tulevat
junat kohtaavat. Matkustajia vaihdetaan. Ja junat lähtevät taas omiin
suuntiinsa. Toinen laskevan auringon kajoa kohden ja toinen tähtien
valaiseman yön syliin.

Kojun pitenevässä varjossa istuskelee joukko kirkiisejä. He ovat tulleet
vaihtamaan sammenmätiä tupakkaan ja turkiksia votkaan. Nuotio syttyy.
Heidän väsyneet koviakokeneet moottoripyöränsä nojaavat kojua vasten.
Vinot silmät nuotion hehkusta loistaen he järsivät kuivia nakin pahasia,
joita kaupitaan kojussa. Jopa tännekin on kulkeutunut ryppyisiä kulumista
kellastuneita ruplia. Nämä miehet eivät tiedä mitään rahassa kuvatus-
ta hopeatukkaisesta pitkä partaisesta vaarista. He vain tietävät, että
kahdella sopulin nahalla saa ruplan ja ruplalla viisi kuivunutta
krakovjakkia.

Nakkikojun myyjätär on ostjakkien ja vogulien kieltä ymmärtävä ja heidän
kanssaan hyvin toimeen tuleva tyttö. Tyttö on iloinen ja vilkasliikkeinen
ja välillä hän soittaa homehtunutta viuluaan kirkiisien iltanuotimolla.
Silloin tanssivat kirkiisit ripaskaa, niin että aron hiekka pöllyää.
Yksi metsästäjistä on oikea seuramies ja ilonpitäjä uros. Hän kertoo
ystäviään halailien seikkailuistaan aron myrskyissä. Hyökkäilevistä
nälkäisistä susilaumoista ja valkoisesta hirvestä. Vodkalla näyttää
olevan ihmeellinen vaikutus tähän mieheen , sillä se saa hänet täyteen
maagista vetovoimaa, jota kukaan korvenpimenoissa asustava tyttö ei
voi vastustaa. Ei myöskään kojun myyjätärtyttö , jonka tämä metsästäjä
vielä tänäyönä sulkee syliinsä, katkaisten yksinäisyyden , johon tyttö
on suurella arolla tottunut. Ja aro on suuri. Ei missään muualla näe
niinpaljon tähtiä, kuin Siperian rajattomassa yössä , sillä missään
muualla eivät taivaan ääret ole niin pitkällä.

Metsästäjä mies lähtee taas seuraavana aamuna ajaen moottoripyörällään, kunnes hän on vain häipyvä piste taivaanrannassa. Palatakseen taas ehkä muutaman viikon kuluttua, juna taas tultua tiistai iltapäivällä kuten aina. Miehemme palaa pyöräänsä taluttaen naftan loputtua, tai raahaten suurta nahkaröykkiötä satulallaan istuen itse koko komeuden päällä, kuin mikäkin metsän sankari. Hänen olallaan riippuu laukku, jossa on auringon ja pisaran merkki. Samoin hänen pyörässään on laatta johon on aurinko kuvattu pisaran sisään. Hänen pyöränsä ei ole mikään koriste, vaan pettämätön työväline. Se kuljettaa uskollisesti isäntänsä aron satojen kilometrien matkat. Pyörä on VERHOJANSI merkkiä ja tehty URAALIN RATAS & MASIINA KOMBINAATISSA vuonna 53. Se on pohjattoman kallis omistajalleen. Sen hankimiseen meni 15 hopeakettua, 7 hirveä ja yksi karhu. Kaikilla miehillä on oma pyöränsä. Satula on turkispäälysteinen ja sivuilla roikkuu laukkuja ja nahkaleilejä (ajettaessa päiväkausia leileissä olevasta vuohenmaidosta tulee voita). Ohjaustangossa on kivääritelinen ja alkeellinen kompassi. Naftaa saa kojulta. Vaikka pyörän oma tankki riittää 500 kilometrin ajoon, voi ottamalla vara polttoainetta tehdä neljä kertaa pitempiäkin matkoja. Tytöstä on mukavaa, että hän on taas tullut. Viulu soi iltanuotiolla toivottaen yön tulevaksi.

Metsästäjä ei ollut saapunut kojulle kuuteen viikkoon ja tyttöä alkoi huolestuttaa. Miehet olivat toraisia ja tapella nahistelivat keskenään, koska tyttö oli kieltäytynyt enää soittamasta nuotiolla. Oli jokin lokakuun valkea aamu ja taivas oli täysin pilvessä. Jokin väsynyt matkamies nukkui penkillä kojun vieressä ja tuuli sai hänen päällään olevan viltin kulman alakuloisesti lepattamaan. Herättyään mies kertoi nähneensä kolme päivää sitten hiekkakinoksessa moottoripyöränraadon. Siinä oli ollut aurinkopisaran merkki. Loppunut oli pelko ---samoin tuijotus taivaanrantaan repaleidten verhojen raosta.

Sinä päivänä ei tullut muita matkustajia kuin tyttö ja matkamies.
Mies lähti itään ja tyttö toiseen suuntaan. Hän istuutui junan kovalle penkille mukanaan eväskori, viltti ja nippu säästettyjä ruttuisia ruplia. Juna kulki monta päivää. Välillä vaihtuivat veturinkuljettajat välillä konduktööri. Myös matkustajat vaihtuivat. Vain tyttö kulki jatkuvasti mukana. Hän istui itseensä sulkeutuneena ja näki kuvitelmissaan vain metsästäjänsä. Radan varrella kylät tulivat yhä suuremmiksi. Välillä täytyi vaihtaa junaakin, kun edellinen liian pieneksi käynyt ei enää mennyt pitemmälle. Vaunut tulivat yhä hienommiksi ja hienommiksi ja kylät ja kaupungit suuremmiksi. Ihmiset alkoivat kummeksuen katsella ryysyihin pukeutunutta tyttöä, mutta kyllä rupla aina kelpasi. Jokaisella asemalla odotti yhä lukuisampi joukko junia, joista piti valita, millä jatkaa. Näin tapahtui aina joka asemalla, kun juna ei enää mennyt pitemmälle.

Asemalta jolta lähti viisitoista junaa erisuuntiin, tytöllä oli tasan puolet rahoistaan jäljellä ja hänen oli käännyttävä takaisin.

Takaisin viulunsävelin täyttyneelle arolle- - -

Takaisin nuotion loimuun- - -

Takaisin ylängön tähtitaivaan alle--

Takaisin pimeään .

